

Oponentský posudek na diplomovou práci:

Liběchov a jeho stavební a sochařské památky pohledem památkové péče

Bc. Karolína Stinková, 2021

V úvodní kapitole autorka hodnotí pramennou základnu, regionální historiografickou literaturu a způsob jejího zpracování. Zde lze vytknout snad jen maličkosti ve formulacích, které někdy nabývají krkolomnosti („.....Jde o čistě česky psaný jazykový tisk, ...“) a lze také podotknout, že k tématu obnovy památek existuje celá řada podstatných titulů a proces přípravy obnovy je shrnut v samostatné metodické publikaci Projektování obnovy stavebních památek (NPÚ, Praha 2008). Byla také vydána nová obsáhlá metodika stavebně historického průzkumu (NPÚ, Praha 2015).

V historickém exkurzu je shrnut vývoj lokality. Zde bychom mohli upozornit na možná nešťastné označení archeologických nálezů kolem kostela sv. Ducha za „staroslovanské“ v korelaci s údajem o datování do 11. a 12. století, tedy etapu označovanou jako pozdně hradištní. Neproporčně široké sdělení obecných informací o moru svědčí jistě o autorčině zájmu, v rámci tématu je to trochu nadbytečné. Důležité informace leží v odstavcích popisujících vlastníky panství v období baroka, protože je lze přiřadit k dílčím stavebním počínům a vazbám na významné umělce (M. B. Braun, V. V. Reiner) a osobnosti architektury (F. M. Kaňka). Totéž platí o historickém exkurzu do konce 18. a počátku 19. století, do Veithovského období, kdy byl Liběchov progresivním hospodářským, ale i intelektuálním a uměleckým centrem. Dobře popsána je také fáze postupné modernizace Liběchova na konci 19. a 1. třetiny 20. století.

V kapitolách věnovaných jednotlivým umělcům a realizacím se autorka vhodně snaží spojit kulturně historický popis prostředí s individuálními počiny. Zde bych rád připomenul, že „...Přechod baroka k výtvarnému umění devatenáctého století...“ je přílišně rozpřažená chronologie, klasicizující projevy lze sledovat v samotném baroku (Vídeňské nebo francouzské vlivy), klasicismus ve své osvícenské formě pak začíná silně vnímat vlivy řecké a římské plastiky a vůbec čistota forem začíná promítat i do zařízení interiérů, kultury odívání atd. Avšak autorka dostatečně podobně jednotlivé základní fáze vývoje výtvarného umění v 19. století popsala.

Velmi obsažně a zajímavě je podchycena rozsáhlá činnost a mecenát Antonína Veitha, který Liběchovský zámek a jeho okolí vybavil řadou zajímavých malířských a sochařských děl od předních umělců. Nesmírně zajímavý byl vlastenecky laděný projekt českého Slavína, který bohužel nedošel úplné realizace. Stejně tak je dobře podchycena stať věnovaná Václavu Levému a jeho dílům, včetně ikonografického rozboru.

Katalog jednotlivých památkových objektů a uměleckých děl obsahuje důležité informace o jejich osudu ve 20. století, kdy došlo k postupné exploataci a ničení prakticky všech částí areálu. Jednotlivé odstavce jsou poskládány trochu nepřehledně, dochází k promíchání prostorových a časových údajů, ale cílem bylo vždy uvodit původ, stručnou genezi a následně nový stav, respektive proces poničení. Popis budov odpovídá uměleckohistorickému přístupu, je vyvážený a ucelený. Určitou přidanou hodnotou je krátká analýza připojená vždy na konci hesla.

Velmi oceňuji navržený postup v kapitole Nástin možností památkové obnovy. Autorka zcela adekvátně popsala nutnost předprojektové přípravy kolektivním dílčím průzkumů, ze kterých by měla vzniknout ucelená koncepce obnovy.

Předloženou práci považuji za velmi zdařilou a doporučuji ji k obhajobě s klasifikací: B

MgA. František R. Václavík, 28. 8. 2020